

25 Ιανουαρίου 2018

Οι Καππαδόκες γιορτάζουν τον Αγ. Γρηγόριο-Περπατούν 10 χλμ. για να προσκυνήσουν το ιερό σκήνωμα

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Η 25η Ιανουαρίου είναι μια ξεχωριστή μέρα για τον προσφυγικό ελληνισμό της Καβάλας και της ανατολικής Μακεδονίας.

Μια ξεχωριστή μέρα για τους Καππαδόκες, αφού η Εκκλησία τιμάει τη μνήμη του προστάτη τους, του Αγίου Γρηγορίου του Θεολόγου, του μεγάλου αυτού πατέρα της Ορθοδοξίας, του μακαριστού πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως.

Είναι μια ξεχωριστή μέρα για τους απογόνους των προσφύγων της Νέας Καρβάλης που ξεριζώθηκαν από την πατρίδα τους στο Γκέλβερι της Μικράς Ασίας και κουβαλώντας τα όσια και τα ιερά κειμήλια της πατρίδας τους εγκαταστάθηκαν στη νέα τους πατρίδα, στην Καβάλα, ιδρύοντας τη Νέα Καρβάλη.

Παράδοση χρόνων

Κάθε χρόνο τέτοια μέρα οι μνήμες γυρνούν χρόνια πίσω.

Οι απόγονοι των προσφύγων θυμούνται, μέσα από τις μαρτυρίες των παλαιότερων, τη δύσκολη εκείνη ημέρα που οι προγονοί τους εγκατέλειψαν με πόνο ψυχής και δάκρυα στα μάτια τις εστίες τους και τη γη τους. Οι μνήμες αυτές μαζί με το Μουσείο Καππαδοκικού Ελληνισμού που λειτουργεί σήμερα στη Νέα Καρβάλη, αποτελούν σημεία αναφοράς της ζωής που άφησαν πίσω τους οι πρόσφυγες από το Γκέλβερι της Μικράς Ασίας.

Τα λείψανα του Αγίου Γρηγορίου του Θεολόγου αποτελούν το σημαντικότερο ιερό κειμήλιο που έφεραν μαζί τους οι πρόσφυγες. Παρά το γεγονός ότι οι μαρτυρίες αναφέρουν ότι μέσα στη λειψανοθήκη φυλάσσονται και λείψανα των μελών της οικογένειας του Αγίου (εξάλλου κάποια λείψανα φυλάσσονται στο Οικουμενικό Πατριαρχείο και κάποια άλλα σε μονές του Αγίου Όρους), εντούτοις η μακρά λαϊκή παράδοση και η βαθιά πίστη των προσφύγων θέλουν στη Νέα Καρβάλη να

Βρίσκεται ολόκληρο το σκήνωμα του Αγίου.

Φωτογραφίες: monastiria.gr

Ο ναός, όπου σήμερα φυλάσσεται το λείψανο του αγίου, είναι πιστό αντίγραφο του ιερού ναού του Αγίου Γρηγορίου που βρίσκεται στο Γκέλβερι της Μικράς Ασίας.

Χθες το απόγευμα, παραμονή της εορτής του Αγίου, εψάλη μέγας πανηγυρικός εσπερινός στον ιερό ναό, ενώ χιλιάδες κόσμου προσέρχονται με ευλάβεια για να προσκυνήσουν το ιερό σκήνωμα διανύοντας ακόμα και με τα πόδια την απόσταση των 10 χιλιομέτρων από την Καβάλα μέχρι τη Νέα Καρβάλη, εκπληρώνοντας το προσωπικό τους τάμα στη χάρη του Αγίου.

Σήμερα το πρωί πραγματοποιήθηκε πολύαρχιερατική Θεία Λειτουργία, προεξάρχοντος του σεβασμιστάτου μητροπολίτη Βρυούλων κ. Παντελεήμονος από το Οικουμενικό Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως και του οικείου ποιμενάρχη, μητροπολίτη Φιλίππων Νεαπόλεως και Θάσου, Στεφάνου.

Φωτογραφία: im-philippon.gr

Η συγκλονιστική μαρτυρία της Πολυξένης Κατραντζή

Μια από τις σημαντικότερες μαρτυρίες που διασώθηκαν μέχρι τις μέρες μας είναι και αυτή της αείμνηστης Πολυξένης Κατραντζή, που υπάρχει στο Κέντρο Μικρασιατικών Σπουδών και έχει καταχωρηθεί στο έντυπο «Η Έξοδος», τόμος β΄, που εκδόθηκε στην Αθήνα το 1982 και αναφέρει μεταξύ άλλων: «Κάναμε την τελευταία λειτουργία.

Βάλαμε σε κάσες το λείψανο του Γρηγορίου Θεολόγου, τις εικόνες, τους πολυέλαιους και τα καντήλια των εκκλησιών.

Όσα εικονίσματα ήταν παλιά τα θάψαμε στο νεκροταφείο.

Τα πράγματά μας τα φορτώσαμε σε καμήλες και τα στείλαμε στη Μερσίνα. Αύγουστος μήνας ήταν, όταν βγήκαμε από το χωριό. Μπήκαμε σε αραμπάδες και τραβήξαμε κατά το Άκσεραϊ. Οι Τούρκοι του Γκέλβερι έκλαιγαν και μας παρακαλούσαν να μη φύγουμε. Στον δρόμο βγήκαν μπροστά στον αραμπά μας Τούρκοι από τα χωριά Περίστρεμμα, Κοτιούκ και Κιζίλκαγια και μας σταμάτησαν.

Ο άντρας μου τους πουλούσε μανιφατούρα βερεσέ και μας χρωστούσαν λεφτά. Ύστερα από τον αλωνισμό ξεπλέρωναν τα χρέη τους, δίνοντας καρπό. Τι να το κάνουμε όμως το στάρι, αφού φεύγαμε!

Έβαλαν οι Τούρκοι στα στόματα των τριών παιδιών μου μπουκιές από πίτες με τυρί και μέλι και τα παρακαλούσαν: «Φάτε και πέστε χελάλ! Να χαρείτε, πέστε χελάλ». Δε θέλανε να έχουν βάρος στη συνείδησή τους πως έφαγαν το δίκιο των ορφανών παιδιών μου. Ορμήνεψα τα παιδιά μου να φαν τις μπουκιές και να πουν: “Χελάλ ολσούν” (ας γίνει χάρισμα). Σαν τ’ άκουσαν αυτό οι Τούρκοι, μας αγκάλιαζαν και μας φιλούσαν από τη χαρά τους. [...]

Ταξιδεύαμε τέσσερις μέρες στη θάλασσα. Μια μέρα, βλέπουμε ξαφνικά να βγαίνει καπνός από το αμπάρι. Είχε σκάσει το καζάνι, όπως έλεγαν. Οι γυναίκες τσίριζαν και τα παιδιά έκλαιγαν. Άλλοι έκαναν την προσευχή τους. Λέγω τότε του πατέρα μου: «Πατέρα, θα πετάξω τα παιδιά στη θάλασσα και ύστερα θα πέσω κι εγώ. Καλύτερα να πνιγούμε, να γίνουμε μάρτυρες, παρά να καούμε ζωντανοί». Ευτυχώς κάποιος βούλωσε την τρύπα του καζανιού. Είπαμε τότε πως έκανε το θαύμα του ο Γρηγόριος Θεολόγος, γιατί είχαμε μαζί μας το λείψανό του. Όταν φτάσαμε στο Καραμπουρνού της Θεσσαλονίκης, μας έκαναν καραντίνα. Μείναμε κάπου δυο βδομάδες στα σύρματα [...] Απ’ εκεί μας πήγαν στην Καβάλα.[...]

Λόγια που φανερώνουν το μεγαλείο του ανθρώπου, αλλά και τον μεγάλο πόνο τους ξεριζωμού.

Τα πρώτα χρόνια της έλευσης τους στην Καβάλα οι πρόσφυγες κατασκεύασαν ένα παράπηγμα για εκκλησία, προκειμένου να βάλουν εκεί μέσα τα λείψανα του Αγίου και τα κειμήλια που έφεραν μαζί τους. Στις 15 Σεπτεμβρίου του 1929, θεμελιώνεται η σημερινή εκκλησία.

Ο Ιερός Ναός του Αγίου Γρηγορίου εγκαινιάστηκε μια εικοσαετία αργότερα, τον Ιούλιο του 1950.

Σήμερα, το κτίσμα του ναού του και όλος ο περιβάλλον χώρος έχουν κριθεί διατηρητέα μνημεία και αποτελούν το επίκεντρο των λατρευτικών εκδηλώσεων στη μνήμη του Αγίου.

Πηγή: ΑΠΕ-ΜΠΕ